DAily Mirror

pravidelný měsíčník

herně-literárního serveru

www.darkage.cz

Květen 2009
číslo 5

Ilustrace na obálce: „Aquarius”
Autoři textů: Václav „Angeluss” Sahula, Martin „Matob” Bečvář, Lukáš „Chriss“ Majerník, Václav „Perilan” Rigl, Mariana „Moire” Kondělková , Pavel „DonSimon” Šindelka
Korektury: Václav „Perilan” Rigl
Sazba: Barbora „Enefa” Mlejnková
Ročník první, číslo 5
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 23.5.2009.

Obsah

Střípky z Pragoconu	4
Bivoj	6
Úvod do mytologie	7
Úvod do literární rubriky	8
Ořechovka	9
Rozhovor s Hrunem	11
Srazy a akce	13

Redakce

Angeluss

Matob

Moire

Lutus

Perilan

Zpět do jámy lvové

Rozcupuje nás konečně někdo (veřejně)?

Tak to máme za sebou - další číslo je na světě. Jasně, opět to není nic světoborného, prostě pár článků poskládaných do čitelné podoby. Doufám, že alespoň ta čitelnost jde v posledních měsících nahoru. Po páteč-ním posezení v hospodě už si totiž nejsme jistí vůbec ničím.

Tedy, abych se v té horké kaši zbytečně neráchal: chcete-li si někdy přečíst DAily Mirror, který vás po-baví, inspiruje, okouzlí nebo přinejmenším zaujme, je na čase nám dát nějaké reference. Máme na webu jedno nenápadné fórum, které se shodou okolností jmenuje stejně jako časopis. A pro ty, co nás nechtějí stírat ve-řejně, existuje e-mail DAily@darkage.cz. Klidně nám povězte, jak jsme mizerní a jak dlouho nás nebudete číst - především ale proč :)

Neublíží nám to. Peri nedostane infarkt, pokud se udržíte v mezích pěti chyb na úvodník. (Zátěžové testy byly provedeny v pátek.) Ba naopak nás to potěší a bu-deme mít představu, na čem zapracovat. Možná budete překvapení, že se nikdo z redakce (Periho protesty jsme smetli ze stolu) nepovažuje za grafomana. Nepíšeme pro sebe do EMO šuplíčku, abychom hýčkali sami sebe, ale pro lidi do časopisu. Je pro nás mnohem důle-žitější vaše třeba i neumělá kritika než iluze vlastní do-konalosti, kterou v nás doposud přikrmujete. S nedostatkem ega problémy nemáme, a až to bude hodně zlý, necháme se pochválit od maminky.

Tak do toho. Otočte stránku a nechte se pohltit his-toricky prvním Mirrorem kompletně sestaveným novou redakcí. A hlavně nám o tom nezapomeňte napsat!

Angeluss

Střípky z Pragoconu

Třináctý ročník Pragoconu je zdárně za námi, a přestože třináctka je všeobecně považována za číslo nešťastné, troufám si tvrdit, že jsme si ten dubnový víkend plný fantasie užili.

Náš příchod na scénu byl trochu ostýchavý - na cizí území s cizími fantazáky jsme se přeci jen společně vypravili poprvé. Z původně přihlášených se nás mimochodem sešlo třináct, ale žádnou číselnou mystiku bych za tím nehledal. Náhoda. V tomto článku definitivně poslední. Dost možná, že někde v zapadlém růžku byla zamčená třída s tajemnou třináctkou na dveřích, že v některém z programů bylo třináct přednášek, anebo jsem šel za ten víkend třináctkrát na záchod. Možná a možná taky ne.

Neznámé prostředí je třeba prozkoumat. První hodinu musela naše chodbami bloumající skupinka působit směšně. S grimasou umělých lidí jsme prošmejdili celý ten labyrint, nakoukli do prozatím poloprázdných místností a v uzavřeném kroužku se divili tomu, že svým zjevem nikoho neokouzlíme natolik, aby k nám přišel a vtáhl nás do dění. Tohle je čas, kdy se vám na conu hodí kamarádi. Dokud někam nevpadnete, připadáte si úplně mimo, jako byste vrazili do třídy vprostřed vyučování.

RoboSumo

S překvapením jsem zjistil, že je to celkem zábava. Jde o „sportovní disciplínu“. Roboti spolu soupeří ve vyznačeném kruhu a snaží se jeden druhého z kruhu vytlačit. RoboSumo se dělí do tří kategorií: micro sumo, mini sumo a sumo. V každé kategorii jsou předepsané rozměry kruhu pro souboj a půdorys robota. Výška robota není omezena.

V Česku se provozuje hlavně mini sumo. Japonští „magoři” provozují sumo s velkými, tři kilogramy těžkými roboty, kteří jsou mnohem rychlejší a jsou vybaveni silnými motorky. V rámci strategie mají roboti naprogramovány úhybné manévry, namontované radlice pro nabrání soupeře, vidle či praporky jako klamné cíle. Malí roboti jsou pomalí a je to taková přetlačovaná. U velkých je to mžik. Až zpomalené zábery ukážou, jak se vše událo.

http://www.youtube.com/watch?v=7OWopN7Wysg

Winitar

Biotroll

Občas si říkám, že by na conech měli existovat nějací lapači, kteří vás zezačátku do jedné z místností prostě hodí. Ten první nesmělý krok mě totiž vždycky stojí víc sebezapření, než bych si dokázal připustit. Přirovnat se to dá snad jen k nevoli z ranního vstávání.

Zpět k našemu malému průzkumu: místností ubylo - na rozdíl od Gameconu a Festivalu Fantazie se Pragocon pravidelně zmenšuje. Je to takový drobeček mezi velikány, kterému pomalu dochází šťáva. Už to zdaleka není velkolepá oslava veškeré fantastiky. Od minulého roku se ztratil Maelström i Prague by Night - dvě modly RPG a LARPu. Třináctý Pragocon byl více než co jiného srazem několika fantasy komunit.

Spodní patra obsadili potrhlí Potterovci. Kdo z vás ještě nezažil přepadení magickou hůlkou ze zálohy, nepochopí. Ti sečtělejší mají ve zvyku vykřikovat nejrůznější strašidelná slůvka, o jejichž slušnosti mám dodneška pochyby. Brrr.

V prostředních patrech vládlo anime v podání Kuřete s bambusem. Význam názvu mi uniká. Ani kuře, ani bambus se totiž za celý víkend neobjevily. Místo nich přišla spousta ušatých, mňoukajících stvoření blíže neurčené rasy a samozřejmě lolitky - lidem nad pětapadesát kilo by se tahle móda měla zakázat. Brrr.

Střešní apartmány osídlily RPG weby jako Andor, Aragorn a Dračí doupě. Nechci tvrdit, že tam nahoře byli všichni normální. Moderní Dante by mi svou předimenzovanou kosou nejspíš usekl nějaký ten

úd, ale po projití peklem a očistcem dole se třetí patro dá s trochou zvrhlé fantazie prohlásit rájem.

Ostatní linie jako stolovky, literatura a manifest fantastiky se i přes velkou snahu krčily v pozadí. Ne všechny cony se snaží upoutat svou okázalostí. Komorní atmosféra tentokrát vůbec nebyla na škodu, naopak dala vyniknout právě komunitní části, na které se letos podílelo i DarkAge.

Svou troškou do mlýna jsme měli doplnit sobotní program Andoru, snad náhodou se nás, zmateně bloumajících oveček, ujali právě Andoráci hned od začátku. Tedy ujali - do jejich přednáškové místnosti jsme byli doslova bez milosti nacpáni. „Resistance is futile“. A tak se v místnosti věnované improvizovanému divadlu - mimochodem velmi pěkně improvizovanému - započalo i naše dvoudenní improvizované představení…

Snad nebudu lhát, když řeknu, že napoprvé to nebylo zlé. Tři sobotní přednášky se poměrně povedly. Mušky, mouchy i nepříjemné masařky se tu samozřejmě našly, vize organizátorů byly však mnohem apokalyptičtější. Sestřihy všech přednášek najdete na DarkAge ve srazovém fóru Pragoconu (Sekce Ostatní -> Srazy).

Publikum, hlavně v podvečerním programu, bylo hodně skromné. Takový už je úděl nováčků. Ti, co přišli, ale neodcházeli, neplakali, nepokašlávali ani nešoupali nedočkavě podrážkou o podlahu. Sluší se poděkovat všem, kteří se zapojili do diskuse a způsobili tak přetažení programu o dobrých dvacet minut. Každé takové minutky si samozřejmě vážíme a zároveň se za ni omlouváme Andoru.

Zažili jsme i ostudnější momenty. Třeba když se ode dveří vprostřed přednášky ozvalo Winitarovo pronikavé „Hele, tak my už dem na voběd!“ Marně jsme předstírali, že k nám Wini nepatří.

Někdy se naopak rděli ostatní. Svěřit nám anime dotazník se nevyplácí. Naše kolektivní gumídkovské odpovědi s příchutí vietnamského rozsypaného čaje se musely při vyhodnocování vyjímat. Nikdy jsem si například nemyslel, že sousloví „Eš Kečem“ se dá napsat tolika způsoby. Slečna, co nám dotazník svěřila, se potutelně uculovala celý víkend.

To už se ale dostáváme k maličkostem a ty byste si měli vychutnat prostřednictvím komentářů. Řečeno bylo vše, shlédnuto nikoli, a proto vás opět odkážu na idea uvnitř srazového fóra Pragoconu. Scény z šermu a noční fireshow rozhodně patří k věcem, které se vyplatí vidět.

Angeluss

Nejlepší úlet na Pragoconu dle mého bylo improvizované divadlo, které se odehrálo hned první den akce. Čekal jsem sice „zábavu“, při které se budu ošívat trapností i za herce, ale byl jsem dost mile překvapen. Účastníci byli zkušení, vtipní, nebáli se a vůbec jim všechno vycházelo. Snad příště by to chtělo více bačkor (vyjadřovat nespokojenost s verdiktem sudí lze jistě civilizovanějšími způsoby, ale házení bačkorama je zábavnější]:}) a větší místnost.

OrcSlayer

Nejzajímavější zážitek z celého Pragoconu byla pro mě večerní Fireshow, co se konala druhý den programu. Nebyla první, kterou jsem kdy viděla, přeci jen na historických akcích to bývá jako zpestření časté. Přesto něco na téhle bylo jiné. Nedělali to pro peníze jako jinde, ale proto, že je to bavilo, a bylo to na nich vidět. Líbilo se mi provedení a výběr hudby. Úplně nejlepší byl ale závěr celého představení, když místo aby koule na konci řetězu jen tak hořela, tak při doteku se zemí z ní sršely jiskry. Nevím, jak to popsat, ale jako zážitek to byl neuvěřitelný a jsem ráda, že mě kamarádi přemluvili tam zůstat.

Alissea

Na Pragoconu mě zaujali hlavně lidé. Všude spousta lidí - jako bych se vrátila do školních let. Jedna třída vedle druhé a v každé jiný předmět, v každé jiní lidé. Po otevření jedněch dveří se na mě otočily rozesmáté obličeje, které jako by mě zvaly dovnitř. Po otevření jiných, byl v očích, které se ke mně obrátily, vidět nesouhlas s tím, že bych byť i překročila práh. Bylo příjemné potkat na chodbě lidi, kteří se usmáli a kývli hlavou na pozdrav, stejně jako mi úsměv brali lidé zamračení a nepřátelští.

Celkově však bylo více těch milých, koneckonců si očividně uvědomovali, že jsme stejní a stejném místě a za stejným účelem: pobavit se. Pragoconem jsem prošla s úsměvem a bylo příjemné posedět ve třídě na jedné z mnoha hodin v přátelské atmosféře, ve které bylo cítit souznění s ostatními lidmi se společnými zájmy, jako mám já.

Nehvizdek

Bivoj

Juraj Červenák

Jak známo, Slovák Juraj Červenák si rád půjčuje příběhy z historie a předělává je k obrazu svému. Po Černokněžníkovi (zde nevím, do minulosti kterého státu je situován) a Bohatýrovi, ve kterém zabrousil do ruské minulosti, se rozhodl sáhnout do našich českých luhů a hájů a z klobouku vylovil namísto obligátního králíka monstrózního kance na zádech mýtického siláka Bivoje. Málo platné – Alois Jirásek to má již pěkných pár let za sebou, ale při této svérázné interpretaci českých dějin se určitě otáčí v hrobě rychlostí vysokootáčkového ventilátoru a marně hledá lebku, aby si mohl rvát vlasy. Červenák se ani v nejmenším (jak zdůrazňuje na začátku knihy) nesnaží věrně kopírovat historii, naopak z ní jen účelově přebírá některá fakta a postavy.

Pokud jde o obsah knihy, většina čtenářů znalých Jiráskovy předlohy již třepe rukou: „Já, já, jáá víim!“. Houby, vážení, neboť onen nešťastný incident s přivlečením kance za účelem popletení hlavy sličné Kazi, dcery Krokovy, je pouze začátkem celé dvojknihy. Následuje velká oslava, velká zrada, velký boj, velký útěk a velký návrat velkého kance – zkrátka v Červenákově podání je všechno tak nějak větší… A navrch ještě autor nešetří speciálními efekty v podobě prastarých slovanských magických rituálů na straně jedné a rituálů odlišné víry na straně druhé.

Abych jen tak nesmetl děj ze stolu – po přivlečení kance se věci trochu zvrtnou, a tak výprava na posvátný levý břeh Vltavy díky zradě jednoho z českých vladyků poměrně rychle změní svůj účel a z obětování slovanským bohům se stane boj o holý život. Dojde k první lehce početně nevyrovnané půtce s cizáky uctívajícími pohanského boha Simurga. V duchu této první šarvátky se pak nese hlavní motiv celé knihy – boj o holé přežití a snaha porazit zrádce z řad Čechů, a především tu masu šmejdů, kteří neuznávají ty správné bohy.

Nyní je čas na drobný krok zpět – pozorný čtenář si zajisté všiml v předchozím odstavci termínu dvojkniha. Bivoj je skutečně dualogie – první díl nese jméno Bivoj běsobijce, druhý pak Bivoj válečník. Knihy na sebe těsně navazují, tj. kde končí děj dílu prvního, navazuje plynule děj dílu druhého. Nemá cenu tedy kupovat si pouze jednu z knih (už jen proto, že když si je postavíte v knihovničce pěkně vedle sebe, vytvoří jejich hřbety hezký obrázek kance). Proto dvojdílného Bivoje prezentuji jako jednolitý celek, laskavý čtenář promine (nelaskavý nechť mi pošle e-mail na daily@darkage.cz, nejoriginálnější nadávky prosadím k publikaci). Samozřejmostí je (u slovenského autora) český překlad.

Člověka až udiví, jak tvárná dokáže historie být – z pár „suchých“ faktů vykouzlil Ďuro báječný příběh plný násilí, krve a magie, přesto však čtenáři svým způsobem blízký – zjednodušeně lze říci, že bere známé momenty z Jiráska, mezi kterými si vyplňuje cesty fiktivními událostmi, což z celé knihy dělá víceméně čistou fantasy řežbu. A ačkoliv se kniha jmenuje Bivoj, hlavní hrdina často ustupuje do pozadí, neboť ve hře jsou všechny z Krokových dcer, dva úhlavní nepřátelé a spousta dalších postav, které jsou propojeny s osudem jeho osudem. Navíc je třeba ocenit velmi zdařilé zasazení postav do dobových reálií.

Zbývá tedy ještě obligátních pár slov závěrem: Červenák není Jirásek – neservíruje věrný obraz dějin kotliny české, ale dělá to zábavně, věrohodně a čtivě. Pořízení obou dílů Bivoje přijde na zhruba pětistovku – popřemýšlejte proto, zdali je příběh ze slovanské mytologie právě vaše krevní skupina. Na druhou stranu – příznivci dobré fantasy po knihách sáhnou bez váhání, neboť kvalita Bivojovi zaručeně nechybí.

Matob

Úvod do mytologie

Snad každý ví, že mýty – příběhy bohů, hrdinů s nadlidskými schopnostmi – vznikaly z nutnosti vysvětlit, jak vzniknul známý svět, tradice, i to, jak tento svět skončí. V době, kdy věda byla teprve v zárodku, cítili lidé potřebu zdůvodnit, proč každé ráno vychází slunce nebo za jakých podmínek prší. Tyto znalosti byly pro naše předky klíčové, protože na přírodě závisel jejich život. Strach, že kvůli chybě si pohněvají bohy a slunce nevyjde, je přiměl zbožštit přírodní úkazy, aby s nimi mohli pomocí modliteb a rituálů komunikovat. Například Aztékové ve své obavě, že slunce přestane vycházet, zašli tak daleko, že svému slunečnímu bohu Huitzilopochtlimu obětovali ještě bijící srdce nepřátel, aby jej uctili a zajistili si tak jeho přízeň.

V čem se tedy liší mytologie různých kultur a co je naopak spojuje? Čím se vyznačují? Na tyto a mnohé další otázky se budu v tomto sloupku snažit hledat odpovědi.

Jelikož nejsem studovaný vědátor odborník, je pro mne otázka, zda bylo první náboženství, nebo mytologie, srovnatelná s tou, zda bylo první vejce, či slepice. Z velice prostého důvodu, a to toho, že tato rubrika nemá být místem pro filosofické polemiky, si jednoduše určím, že budu pro snazší srozumitelnost do mytologie zahrnovat i náboženství, abychom si některé ze zásadních rozdílů a specifik mohli snadno ilustrovat.

Prvořadý faktor ovlivňující rozdíly a také podobnosti mýtů a náboženství je faktor geografický. Může se zdát, že jde o vcelku triviální poznatek, a vsadím se, že skoro všichni se v tomhle místě plácnou do čela a řeknou si: „No, jasně. To je novinka.“ Naštěstí geografická poloha sídlišť starověkých národů má pro jejich víru naprosto klíčovou roli, a tedy i mnohem dalekosáhlejší důsledky.

Jako příklad nám toto může pomoci ilustrovat srovnání základních rozdílů v egyptském a nordickém pantheonu. Zeměpisné, historické a z nich vyplývající rozdily v životním stylu jsou i pro laika natolik markantní, že i bez zahlcení zbytečnými fakty a závěry sám pochopí, jak důležité je toto, i když na první pohled samozřejmé, rozcestí. Obživa, potažmo život Egypťanů, jejichž sídlo se, jak také víme, nacházelo na březích Nilu, závisela především na úrodě z polí v bahně, které zbylo po pravidelných záplavách. V nejlepších časech mohli sklízet i několikrát ročně. Germáni, a hlavně ti severští, kteří si za domovinu zvolili ve srovnání s egyptským zemědělským rájem podstatně nehostinnější severní Evropu, byli spíše než na úrodu odkázáni na lov nebo rabování sousedů, jak dokládají četné historické prameny.

Teď, když jsme si ozřejmili již zřejmé geografické rozdíly a důsledky, které z nich plynou, můžeme se podívat, co takový rozdíl v podnebí udělá s hodnotovým žebříčkem kultur. Když se velice obecně podíváme na zaměření egyptských bohů a bůžků, zjistíme, že jejich většina je nějakým způsobem orientována na plodnost, úrodu, slunce a obecně počasí. Zato Germáni a jejich pantheon jsou téměř výhradně orientováni na boj, válku, sílu, pomstu a spravedlnost nebo třeba moudrost či lov. Staré kultury byly bezvýhradně odkázané na milost a nemilost přírody a podmínek, v jakých byly nuceny žít. Ať už šlo o chladný sever, dusnou a neprostupnou střední Ameriku nebo suchý a horký Egypt, a přestože každá z kultur měla svého boha nebo bohyni plodnosti, války, moudrosti nebo lásky. Ale v každé z nich podle toho, co považovala za důležitější, se jedna nebo více sfér vlivu překrývají a opakují u vícero bohů, jako například: Anuket, Apis (neplést s Anubisem nebo Apofisem), Hapi, Heget, Osiris, Sati, Wadj-wer, kteří jsou všichni egyptští a spojovaní s plodností, nemluvě o dlouhé řadě těch, kteří mají na povel záplavy, déšť, slunce, lidskou plodnost a kterých by vydalo na dalších několik řádků. Na základě těchto poznatků a srovnání božstev (a to je čistě můj názor) lze odvodit alespoň okrajovou charakteristiku každé kultury, aniž by bylo předem známo, kde sídlila a jaké byly její priority.

Kromě zeměpisného činitele hraje významnou roli nespočet dalších okolností, které utváří ostatní na první pohled ne tak zřejmé rozdíly, ale dohromady dělají jednotlivé mytologie a náboženství unikátními. Mnohé fajnové rozdíly budeme v této rubrice postupem času objevovat.

V příštích měsících už se více do hloubky zaměříme na jednotlivé kultury a jejich specifika, krátce zabrousíme do říše folklóru a legend. Můžete se těšit na mýty egyptské, řecké a římské, mayské nebo keltské a severské. Upřímně doufám, že vás tato rubrika zaujme a že se v ní najdou informace, které jste třeba nevěděli, nebo si alespoň osvěžíte to, co už jste zapomněli. Někteří se možná inspirují ve svých questech, jiní třeba ve vlastní tvorbě.

Moire

Bragi - bůh básníků a řečníků

Úvod do literární rubriky

Písmenka, slova, věty, souvětí, odstavce… tohle všechno vídáme na DarkAge všude, kam se podíváme. V DAily Mirroru máme už pár zavedených rubrik, ale psaní se přímo ještě žádná netýkala. Je na čase vstoupit do další řeky…

V téhle rubrice se budu zabývat jak řemeslnou stránkou psaní, tak i logickou a „ideovou“. Je určená pro všechny ty, kteří by se rádi v psaní zlepšili, ať už jako PJové, hráči nebo jako budoucí stálice naší Knihovny. Vzhledem k tomu, že co do poesie jsou tu mnohem fundovanější osoby než já, se zaměřím výhradně na prózu. Nečekejte ode mě žádné zaručené pravdy a definice – vše, o čem budu psát, jsou až na výjimky závěry, k nimž jsem sám došel nebo se se mnou o ně podělili jiní lidé, kteří se literatuře aktivně věnují.

Způsobů, jak se člověk dostane k psaní, je přehršel. Někdo tak učiní přiopilý platonickou láskou k J. K. Rowlingové a obrýlenému čarodějnému učni, jiný zas při pohledu na další amatérské autory tady nebo tam usoudí, že na tom není nic tak těžkého a pustí se do vlastního díla. K tomu není co dál říct - člověka to zkrátka nějak musí chytit.

Jinou věcí už je inspirace. Zčásti se dozajista bere v nás samých, ale vždycky se odvíjí od toho, co se dostane k nám. Taky se vám příčí vidět pořád nové Legolasy a Aragorny všude kolem? Cesta k tomu je jednoduchá: čím víc toho známe, vidíme, slyšíme a čteme, tím jsou nejen širší naše obzory, ale o to se roztahuje i pole naší potenciální inspirace. Všechny nápady tak či onak vyplývají z naší zkušenosti (a je docela jedno, jestli jsme o tu zkušenost stáli a chtěli ji mít, nebo ne) a podnětů zvenčí – někdy pomůže vhodná hudba, skrze niž k nám připluje ta správná atmosféra a zasuté vzpomínky, jindy se hodí vyrazit jen tak do města, tlouct špačky a sledovat, co se kolem děje. I pohled na bezdomovce, kolem kterého právě nevšímavě prošel byznysmen s telefonem u ucha, může být spouštěč. Kdo žije aktivně, ten má přístup k moři těch správných vln vždy snazší, a zárodkem námětu se tak klidně může stát i zdánlivě chaoticky kroužící hejno ptáků nad Václavským náměstím. Možností je nepřeberně. O zbytek polotovaru už se stará naše fantazie, jak s tím co největším penzem podnětů naloží a co z nich vyprodukuje.

Ze zkušenosti se dá říct, že snaha donutit se k vymyšlení něčeho originálního i přes mrtvoly obvykle končí katastrofálně. Výsledkem bývá na první pohled patrná křeč; obyčejně se člověku buď podaří stvořit nemastně-neslanou slátaninu, anebo naopak nedokáže napsat už ani čárku. Zbytky nápadu zmizí a zůstane jenom vůle psát, která vychází naprázdno, když člověk neví co.

Jakmile ale inspirace přijde, nestačí ji jenom prostě hodit na papír a radovat se, že je hotovo. Neopracovaný diamant v klenotnictví taky nikdo nekoupí, pokud si doma nezapomene brýle. Původní myšlenka je jenom nezbytný základ, kolem kterého se táhne moře práce, podobně jako talent je jenom první kámen ze stavby vytvořené převážně naší pílí.

Samotnou inspirací koncept nekončí. Když už nám hlavou sprintují nápady, musíme je ještě protřídit. Kolikrát se mi stává, a zřejmě nebudu jediný, že si při usínání vybavím scénu z knížky nebo filmu, kterou mám rád, načež mnou cirkulují další variace postav, příběhu, stávající situace… nic z toho ale za zpracování nestojí. Důvody snad jmenovat netřeba. Uvedený příklad je sice poněkud extrémní, ale ve ztenčené míře platí u všeho. Střízlivý výběr je důležitý – jinak hrozí, že z člověka vyleze buď natisíckrát ohrané klišé, nebo, a to ještě hůř, více či méně povedený plagiát.

Tímto tříděním a v rámci mezí kritickým přístupem vyřadíme z okruhu možných témat všechny ty desáté kopie Gandalfa a jiných, jimiž je společnost už značně přejedená. Už žádné další temno-tajemné postavy v kápích, které s kapucí na hlavě i spí, červená pro všechny zlé kouzelníky toužící ovládnout (nebo lépe zničit) všehomíru. Těmi díru nejenom do světa, ale ani do prostředí DarkAge nikdo neudělá.

Za příklady máme sice jen postavy, daná pravidla však platí i u všeho ostatního, zápletkou počínaje, píšeli člověk beletrii a netvoří jenom charakter pro hru, a jednotlivými scénami konče. Dílo, ať už jde o cokoli, může pohřbít, nebo vynést do nebes spousta věcí, tou první a nejdůležitější ovšem vždy zůstává původní inspirace, z ní pramenící nápad a samotná následující koncepce. Dobře si tudíž rozmyslete, jaký bude zrovna tenhle rek a o co se bude otírat děj právě téhle povídky.

Není třeba věšet hlavu, když to napoprvé nevyjde, protože nějakým těm přehmatům se nikdo nevyhne. Od toho jsou tu lidé, kteří naši tvorbu čtou a kritizují, aby poradili a pomohli, jak dál, a skrze zkušenosti a rady se dřív nebo později začne zlepšovat každý. Všechno ale musí stát na zdravém základu – a tím x-té variace provařeného klišé nebo na kost omletých archetypů bývají jenom málokdy.

V příštím díle se víc zaměříme na samotný přístup k psaní a dotkneme se také samotné stylistiky a základů řemeslné stránky autorské tvorby – co, kdy, kde a jak.

Perilan

Díl 2.

Ořechovka

ŠAMANŮV PŘÍBEH

Dveře Sciuruské* vyšší medicinmanské univerzity se slavnostně rozletěly, aby do světa vypustily dav čerstvých absolventů v čele s Didierem Macejewskim, mávajícím červeným diplomem pro nejlepšího medicinmana ročníku. Byl šťastný. Nejenže strčil všechny ostatní do kapsy, ale dokonce po vítězství v konkurzu armády získal místo vrchního vývojáře nových léčebných přípravků a metod. Ten den slunce svítilo, odráželo se na jeho kaštanově hnědé srsti, ptáčci zpívali a květiny voněly... jen pro něj. Celý svět se na něj smál. Jeho génius nebude promarněn. Největší mozek mezi krátkoocasými, elita mezi elitou. Každý na něj spoléhal, všichni si byli vědomi jeho výjimečnosti. Didier se s hrdým povzdechem zastavil u své nové laboratoře v kořenech majestátního, zdravého dubu.

„Toto je pracovna hodná toho, kdo se zapíše do historie," vstoupil dovnitř. Na co pohlédl, to se skvělo novotou. Oproti jiným výzkumným pracovištím připomínala diamant mezi spálenými uhlíky. Vedení vědělo, jak ho ocenit. V policích stály přehledně vyskládané složky, odborné publikace, veškeré prozatimní vědění všehomíra. V Macejewskiho dvouletém plánu bylo knihovně souzeno nejméně dvojnásobné rozšíření o plody jeho brilantní mysli. Hodlal se rovnou vrhnout do práce, když vtom kdosi zaklepal na dveře.

„Pane Macejewski?" kvíknul mladý veverák.

Didier se pomalu otočil. „Ano?"

„Velení vás žádá o spolupráci na vývoji nového léku na tlumení bolesti."

„Dejte sem tu dokumentaci," vytrhl vědec poslíčkovi z rukou desky. „Taková maličkost mi nezabere ani minutu."

Během okamžiku prolétl celý spis, a když zjistil, že neobsahuje nic, co by už sám neznal, bleskurychle ho rozřadil do složek v knihovně. Abecedně..

* * *

O dva roky později...

Komandér se spolu se svým novým kadetem pozvolna blížil k patě zpola vykotlaného stromu, který vypadal, že netrpí jenom plísněmi a celkovým rozkladem mízy, ale i něčím mnohem, mnohem horším. Z děr mezi kořeny se valil hustý dým a zevnitř se ozýval pološílený, chrochtavý smích. Slunce zpívalo, ptáčci svítili... jen pro šamana, kdysi známého jako Didier Macejewski.

„Co to je?" vyděsil se bažant. „To tam jako hoří?"

„Ne," odtušil starší veverák. „To jenom šaman dostal před tejdnem zprávu, že přijdem, tak detoxikuje laboratoř. Asi celej tejden."

Trpělivě čekali, dokud všechen kouř nevyprchá, a teprve pak se odvážili prolézt dolů. Do čenichů je hned praštila omamná vůně.

„Tak takhle nějak to smrdělo ve skleníku Boba Márlyho," podotkl komandér a podal kolegovi dvě krátké větvičky. „Nacpi si to do nosu, mladej, jestli chceš vodejít po svejch."

Šedosrstý šaman už o nich asi věděl, protože se ze své obvyklé polohy ležmo přemístil do skoro-sedu.

„Je nás tu hodně, kucí. Někdy míň a někdy víc. To se mění... dyk to znáte... dnem i nocí. Píchal," potěžkal veverák s panenkami velkými jako koláče borovou jehlici, „by vám to ukázal. Tomu já říkam taťka, abyste věděli."

„Co by nám ukázal?" vyděsil se kadet.

„Nic. To mluví na ty vořechy."

Naproti šamanovi ležela hromada nasyslených ořechů a vypadala docela nezúčastněně.

„Jakže? Držej pysk, Chroupal, někdo tu chce taky spát. Ty, co jim došel absinth. A ty nemáš? Nám už šecko došlo..."

„Co s ním budeme dělat?"

„Počkej, musim jít votevřít... někdo klepe na závěs. Jo tak, takže vomyl... kdo by tudle sháněl ňákej Pítýej keterink?"

„Máme štěstí," zašeptal komandér. „Má zrovna světlejší chvilku."

„Ví o nás?"

„Těžko. Ví vo těch vořechách. To už je úspěch."

„A k čemu tu vůbec je?"

„Zkouší nový preparáty a pak nám dává vědět, jestli pro nás má něco novýho."

„A jak, když vůbec nevnímá?"

„Tadlecta soutěž je tu voblíbená," poučil šaman hromadu před sebou. „Kdo si vezme nejvíc, ten dostane poslední kousek toaleťáku. Posledně vyhrál tady Břéťa."

„No," odkašlal si komandér, „vod toho tady máme červenej a modrej vořech. Do modrýho dá to, co můžem používat my. Do červenýho patří to škodlivý, co máme pašovat k dlouhovocasejm."

„A ten černej ořech?"

„To je to, co smí používat jenom von."

„Kucí!" vykřikl najednou šedivý veverák a pokusil se postavit. „To vás zas rád vidim..."

„Sakra... tak, mladej... teď pomalu krok dozadu a pak další. Nevodpovídej."

„Co se děje?"

„Nemluví na tu hromadu."

„A to je zlý?"

„To si teda piš."

„*Pharmako Poeie* nevěřte, kucí. *Hyoscyamus niger* neni tak špatnej, jak se říká. Chcete to zkusit?"

„Co to dělá?" zeptal se komandér se stopou rutinérství v hlase.

„Dáme si spolu čajík, hoši, zakouříme dýmku a uvidíte!"

výsknul šaman a začal se prohrabovat bordelem na jednom ze stolů, aby našel ty správné pomůcky. Nakonec vytáhl něco, co se nebezpečně podobalo kořenu zázvoru.
„Sám si to netroufam lajsnout. Nevochutnáte? Mam tu ještě nějakej zázvor."
„Tohle docela smrdí," podotkl starší návštěvník. „Já bych to rači-"
„Já zázvor rád!" vyhrnul se dopředu bažant a během chvilky schroupal celý kořen. Pohled jeho kolegy vyjadřoval určitý soucit budoucí mrtvole, zatímco šaman se začal blaženě kolébat na patách dopředu a dozadu.
„Deséét... devěěět..."
„Vosum," vydechl komandér. „Rači padni dřív, než napočítá do pěti, mladej. Pod pět vytahuje sukovici."
Kadetovi se najednou rozšířily zorničky, až málem připomínal dvojče šedosrstého. „Píchale," zavelel, „k noze! Mám pro tebe důležitý... CK... státní úkol."
„Pokoj s tebou, mladej."
„Konečně mě někdo cháápe!" zalykal se šaman štěstím.
V následující chvíli bažant ztratil rovnováhu a jako napůl ztrouchnivělé prkno se poroučel k zemi.
„Jó! Trampolína!"
„Nech ho. Nemůžeš mu nějak pomoct?"
„Vědět jak, možná bych vo tom uvažoval. No no, co tak čumíš? Sem prostě chtěl vědět, co to bude dělat... Je to moje práce!" udeřil se pěstí do prsou. „Moje svaté poslání..."
Mladík na zemi se mezitím začal dusit, ale vzhledem k tomu, že se nedokázal ani pohnout, vypadal úplně stejně, jako kdyby se mu dobře dýchalo.
„Teďko už by nám kučina moh' pomalu začít fibrilovat, řek' bych," protáhl šaman.
„To se na to díváš jen tak?" podivil se komandér.
„Pro úspěch týmu vobčas musíš vobětovat chromou vovci."

* * *

NEPOVEDENÉ RANDE

Slunce vysvitlo a nenápadně, trochu bojácně nakouklo do jednoho z těch nejluxusnějších salónků Vůdcova harému. Darkon se s mručením zavrtěl, když mu vlezlé paprsky začaly šourat po obličeji, a pak se s mužným uprdnutím probudil, čímž zdařile probral i svou nocležnici.
„Miluji vás, Nejvyšší," zavrněla spokojeně.
Darkon neváhal dál předstírat, že spí. Připomnělo mu to tu noc, kdy mu jedna z konkubín oznámila, že je její první a jediná láska. On sice její city nesdílel, ale už dlouho se držel moudra, že jsou chvíle, ve kterých je každý muž, Imperátor ne-Imperátor, dokonale bezbranný. Proto tenkrát neodporoval. Pravda přitom vězela někde úplně jinde...

Před deseti lety...

Poprvé! Říkal jí, že není nervózní. Vždyť to není prvně, co ho nějaká představí rodičům. Vlastně se docela těšil. Bydleli v prvních patrech toho nedávno zčinžákovaného smrku a už museli být připravení na to, že dceru doma neudrží věčně. Jeho vyvolená si stoupla před něj a zaklepala na dveře. Nápadník zatajil dech.
Matka otevřela a změřila si je lhostejným pohledem. „Co je?"
„No... myslela jsem, že zaskočíme na ten oběd."
„S timdle?" zaduněla paní domu a štítivě si ho prohlédla. „Sem žádnej dlouhej vocas ani nepáchne. Tomu já nažrat nedam!"
Ani se nestačil nadát, když byla jeho milá bez pardonu vtažena dovnitř a on tam zůstal sám, s celou tou svojí hanbou. Možná tehdy se v jeho očích zrodila první žlutá jiskřička, první kapka z budoucího moře. Mladý Darkon nešťastně zafuněl a odploužil se do nejbližší hospody, aby tam založil svoji první extremistickou frakci.

* Sciurus Vulgaris: Evropská červená veverka

Moire a Perilan

Rozhovor s Hrunem

Vítáme tě tu, Hrune. Pro začátek se nám prosím stručně představ, ať víme, s kým máme tu čest.

Ahoj, mé skutečné jméno je Honza. Je mi dvacet let a pobývám teď převážně v Praze, protože zde studuji na vysoké škole. Ve skutečnosti však bydlím s rodiči v jedné malé vesničce poblíž hradu Karlštejn.

Jeden nejmenovaný čtenář našeho plátku nám prozradil, že chodíš až na TŘETÍ lékařskou fakultu. A že prý kdyby ses lépe učil, jistě bys byl minimálně na druhé, ne-li rovnou na první. Co je na tom pravdy?

Ach ano. Zřejmě mi nezbývá než se přiznat, ale znáte to… všichni děláme jen to, na co stačíme :)

Musím však říct, že mě nejmenovaný čtenář velice zklamal. K takové ráně pod pás bych se nikdy nesnížil. Tak například bych se i přes jeho drzé narážky na mou schopnost učení mohl zmínit o tom, že v nedávné hře v poker skončil až na ‚třetím' místě. Ale neudělám to.

Dobře, a co tvé koníčky? Třeba nějaké oblíbené knihy...

V poslední době už knížky tolik nečtu, ale z těch, co jsem dřív hodně čítával… určitě Pratchettovy knížky z cyklu Úžasná Zeměplocha (hlavně díly s Mrakoplašem, Smrťem nebo hlídkou). Přečetl jsem asi čtyři knížky od Dana Browna (autor Šifry mistra Leonarda). Je to pro mě takové pohodové oddechové čtení. Také jsem rád četl povídky a romány od Hemingwaye nebo Remarqua. Z českých autorů mám rád Čapka a Šabacha. Pak jsem si samozřejmě oblíbil hodně titulů od různých spisovatelů. Mezi mé oblíbené patří například Den Trifidů (John Wyndham), Čaroděj zeměmoří (Ursula Kroeber Le Guinová) nebo Američtí bohové (Neil Gaiman).

Určitě jsem na spoustu děl a autorů zapomněl, ale kdybych to měl nějak shrnout, rád čtu příběhy o lidech, kteří jsou skutečně popisováni jako lidi. To znamená, že jsou zde líčeni jak z té dobré, tak ze špatné stránky. V tuto chvíli mě nenapadá, jak lépe to vyjádřit.

Využil jsi někdy nějakou knížku jako inspiraci při tvorbě svých příběhů či postav? Nebo mají něco společného s tvým vlastním charakterem?

Pokud přehlédnu fakt, že všechno, co jsme kdy zažili, viděli v televizi nebo četli, nějak ovlivňuje naši fantazii, tak musím říci, že jsem se ani při tvorbě questů ani postav nikdy žádným konkrétním dílem příliš neinspiroval. Jedinou výjimku tvoří moje postava jménem Krahujec. Celá její historie je totiž prakticky totožná s částí osudů stejnojmenné postavy z knihy Čaroděj zeměmoří. Tato kniha byla myslím první fantasy literaturou, kterou jsem přečetl, a moc se mi líbila. Rozhodl jsem se tedy, že si za tuto postavu zahraju, a ani jsem se nesnažil ji příliš pozměnit, protože mi tak, jak byla popsána v knize, vyhovovala.

A jestli mají mé postavy něco společného s mým vlastním charakterem? Jak která a jak v čem. Ono je asi prakticky nemožné, aby se ve vaší postavě neodráželo něco z vás samotných, takže určitě ano. Dokonce Ferro mi docela často říká, že místo Krahujce vidí na avataru mě, takže možná na tom něco bude.

Když už ses zmínil o Ferrovi… tušíš, jaký důvod měl si tě vybrat jako svého parťáka při hlídání PJstva a jejich questů?

No, tak to je docela zajímavá otázka. Sám se Ferra schválně někdy zeptám. Pamatuju si, když mi Ferro to místo poprvé nabízel (tuším někdy o předminulých letních prázdninách), že jsem se ho nějak podobně zeptal a Ferro řekl něco ve smyslu: ‚Protože nevím o nikom jiným, kdo by to mohl dělat,' což je mimochodem asi tak rafinovaná odpověď, jako když na dotaz ‚narozen?' odpovíte ‚ano.'

Vrátíme se ke Krahujci. Vypadá jako zosobněná ctnost a zdárný příklad dobrých mravů. Ty sám jsi pak říkal, že tě v něm Ferro vidí. Jsi mu opravdu tak podobný? :)

To si piskej. Jsem zectněná osobnost a žádný dobrý mrav není pro mě dost dobrý. Ale teď vážně. Myslím si, že určitě mám s Krahujcem nějaké společné rysy - i když nevím, jestli zrovna v té ctnosti a mravech :) Určitě jsme si pak ale podobní v tom, že bychom ani jeden neprozradili, v čem si jsme navzájem podobní ;-)

Jsi členem admin týmu. Prozradíš nám něco z toho, co se na nás chystá?

Ale jistěže. Chystá se na vás například tzv. single quest. Je to vlastně takové malé dobrodružství pro hráče, kteří se ještě nedostali do žádného oficiálního příběhu a touží po nějakém tom expu.

Proslýchá se, že Ferro již poslední dobou není příliš aktivní. Neplánujete oživení týmu novou tváří?

Nedávno jsem o tom začal přemýšlet. V hlavě mi sice nějaké to možné jméno vyskočilo, ale zatím jsem opravdu pouze ve fázi uvažování.

Funkci admina přes PJe už zastáváš nějaký ten pátek. Co jsi zatím stihl udělat na svém novém postu? Nastiň nám aspoň zhruba práci, kterou zastáváš tady na DA.

Tak převážně tu ruším a zakládám questy, přičemž založení questů je vždy spojeno s vyhledáním uživatele a zběžnou kontrolou jeho případných questů.

Jinak co jsem tu zatím udělal? Kromě zakládání questů a přidělení pár kostiček toho moc není. Zkontroloval a upravil jsem test pro PJe tak, aby seděl k novým pravidlům (minimální úpravy, ale trochu času zabere) a dále jsem přišel s návrhem lehké úpravy PJ testu (viz. novinka z 23. října). Realizace připadá Devlinovi. Pročetl jsem si a zhodnotil zatím několik neoficiálních questů (snad se někdy taky dostanu k těm zbývajícím), občas navrhnu nějakou tu změnu pravidla pro PJe a pak také do mých pravomocí alias možností patří mluvit prakticky skoro do všeho, co se na DA děje. Taky mě samozřejmě občas někdo požádá, abych se mu podíval na quest (ať už z hlediska kvality nebo třeba expování), ale to už se týká vlastně povinností každého PJ...

Které oficiální a které neoficiální příběhy bys označil jako kvalitní?

Je mi líto, ale na tuto otázku nebudu odpovídat přímo. Co se týče neoficiálů, jsem toho názoru, že když už taková reklama, tak pro všechny, co si to zaslouží. A ohledně těch oficálních příběhů - v podstatě každý oficiální quest bych označil za více či méně kvalitní. Od toho je také oficiální, že :)

Samozřejmě i mezi nimi jsou nějaké rozdíly, ale ty se odvíjí od toho, jakou barvu kostky má PJ, který daný quest vede (a většinou se to skutečně shoduje i s mým osobním názorem). Samozřejmě se občas najde někdo, koho bych osobně viděl na vyšší (nebo výjimečně i na nižší) kostičku. Ale abych předešel další zbytečné otázce, tak ne, nehodlám zde dané osoby jmenovat. Nerad bych totiž viděl jednoho dne třeba na fóru Tam za branami upoutávku: ‚Admini přes PJe doporučují...'.

Doktor s diplomatickou průpravou! To se hodí. Pověz nám aspoň jednoho favorita, o kterém si myslíš, že to dotáhne daleko. Vybírej nezávisle na kostce.

Dobrá, aby se to zvíře bulvární trochu nažralo: teď mě napadají jako velmi nadějní například Mofik, Carla a Devlin. Je jich více, ale určitě bych na někoho zapomněl, kdybych se snažil vypsat všechny.

Jaký máš názor na směr, kterým by se mělo DA ubírat?

Názor na směr, kterým by se mělo DA ubírat? Podle mě by měla jeho základní myšlenka zůstat stejná, ale za hodně důležité také považuji to, aby tu byla stále snaha o zdokonalování serveru.

DA sice nějak funguje, ale stále tu je a bude mnoho věcí, na kterých se dá pracovat a různě je vylepšovat. K tomu je třeba především aktivních lidí - a o ty je nouze vždycky. Tedy jeden takový úkol, před kterým DA určitě stojí, je přitáhnout na server více uživatelů. Toť asi z té všeobecné stránky. Ohledně toho, co mám s Ferrem na starost, je asi nejtěžší a možná také nejdůležitější úkol zajistit dostatečný počet aktivních cvičitelů, kteří by stíhali cvičit nadějné lidi na ofic. PJe.

V Knihovně lze zahlédnout i několik Tvých dílek, která mají celkem pěkná hodnocení. Plánuješ někdy, že bys znovu začal přispívat? Samozřejmě až bude čas, že ano.

O tom už nějakou dobu uvažuju, protože jsem tam zatím nic moc nenapsal. První věc jsem psal už docela dost dávno (byla to vlastně moje první povídka) a druhou jsem sepsal vlastně tak trochu na popud Morgany-LeFay a vlastně to ani není myšleno jako nějaké vážné dílko. Tentokrát bych chtěl napsat něco trochu více vážného a dát si na tom více záležet.

Přišel jsi na DA jako jeden z lidí, který byl i na Torchi. Mohl bys nám, nezasvěceným, aspoň ve stručnosti osvětlit, co se tam stalo?

Já asi nejsem ten pravý, kdo by měl o tomhle mluvit. Samozřejmě z vyprávění něco málo znám, ale ve skutečnosti jsem byl na Torchi naprosto mimo tyto události, které vyústily v založení DA. Zkus se spíše zeptat třeba Dona, Periho nebo Angelusse. Já jsem byl v jiné gildě. O DA jsem se dozvěděl od svého tehdejšího PJe Cmecha a možná i od Periho. Už si to tak dobře nepamatuju.

Co si myslíš o aktuálně hodně probírané otázce, co všechno má být veřejné a co ne?

Veřejné ve smyslu pro jakou skupinu lidí? Jestli máš na mysli, co zpřístupnit i pro neregistrované, pak jsem jednoduše toho názoru, aby byla zpřístupněna ta fóra, u kterých to má nějaký smysl, a přitom to nebude lidem zde vadit. Osobně jsem v tomto dost benevolentní a jako řadovému uživateli by mi na tom asi moc nesešlo. Na internetu totiž není soukromé prakticky nic. U dalších věcí, jako například vidění šepotů pro vyšší kostky, vidění expování, veřejné záznamy o (ne)složeném výcviku a PJ testu... tam je třeba vždycky zvážit všechna pro a proti. Obecně se spíš přikláním k systému pokud možno co nejprůhlednějšímu, ale uvědomuji si také, že v některých případech je to více ke škodě nežli k užitku. Zkrátka můj názor je v tomto pružný případ od případu.

Pojedeš na velký letní megasraz? Jak se ti případně líbily ty předcházející a co si vůbec myslíš o jejich významu?

Na megasraz bych jel moc rád a věřím, že se mi podaří alespoň na jeden den přijet. Už teď se těším na pár lidí, které uvidím poprvé na živo. Na jednom megasrazu jsem už byl a co si pamatuju, tak o legraci tam nebyla nouze. A jejich význam? To je přece jasné. Poznání nových lidí, pokec s těmi, se kterými se tak často setkávat nemůžeme. Také bývá na megasrazech zvykem, že admini (do háje, to se teď týká i mě) mají třeba i krátkou přednášku na téma týkajícího se DA a tím můžou mnohdy obohatit návštěvníky o zajímavé informace. Ale nebojte se. Je tam spíše ta legrace. :-)

Co ti osobně na DA nejvíce chybí?

Mně tu nic nechybí. Pouze přebývá :P

A co to je?

Je to všechno, co tu nepoužívám a zdá se mi celkem zbytečné (pro mě osobně). Patří sem například nákup dovedností nebo ten barevný inventář. To jen tak pro představu. Je toho samozřejmě víc, čeho nijak nevyužívám a je to k dispozici.

Proč sis do avataru zvolil zrovna vlka? Má to něco společného s Tvou přezdívkou Hrun? A odkud jsi se vůbec inspiroval při její tvorbě?

Hrun vznikl v době, když jsem se registroval na Torch. Hledal jsem jakékoli uživatelské jméno, které by znělo fantasy, a zrovna jsem četl Pratchetta, kde se asi ve dvou knížkách Hrun jako postava vyskytuje. Možná trochu zajímavé na tom je, že až o dost později jsem se dověděl, že je tohle jméno použito v pravidlech DrD pro různé ukázky. Viz. má druhá povídka :D

Ohledně mého avataru - vlci se mi prostě jako zvířata líbí. Taky jsem chtěl něco relativně prostého a jednoduchého. A navíc jsem narozen dle indiánského kalendáře ve znamení vlka (to jsem však zjistil také dodatečně).

Ještě pořád Tě ten rozhovor baví?

Já jsem se někdy zmínil o tom, že mě baví? :P Ba ne, nebylo to špatné. :)

To jsme rádi. Díky za Tvůj čas a přejeme Ti hodně štěstí do budoucna.

Chriss

Srazy a akce

FF 2009 (2.7. - 12.7. Chotěboř)

Festival Fantazie, dříve Avalcon, má za sebou poměrně bohatou minulost datující se až do roku 1994. Tenkrát vznikal jako malá víkendová sešlost fantasy a sci-fi fanoušků v Chotěboři, postupem času se na něj nabalovaly další a další skupiny víceméně podobného zaměření. V dnešní době je Festival Fantazie největší akcí svého druhu v Čechách i ve střední a východní Evropě. Letošní ročník potrvá celých deset dnů a opět plánuje lámat návštěvnické rekordy, které se již nyní šplhají přes 12 000 účastníků.

Hodinový odpočet na stránkách festivalu právě ukazuje necelých 45 dní do zahájení. Znamená to mimo jiné, že je nejvyšší čas se přihlásit - rychlíci ušetří. Celý festival je vyjde na nějakých patnáct set korun, což za deset dní spacákového fantazírování s kompletním programem a ubytováním není moc. Chudší a vytíženější povahy mohou zvolit kompromis a přijet jen na víkend nebo na pár dní za menší peníze.

Co vás na festivalu čeká, je těžké vyjmenovat. Dalo by se říct, že to, co si sami vyberete. Samotné počty programových linií už stejně jako témata přesáhly hranici, kdy je běžný anděl schopný je jmenovat. Velmi mlhavou představu by mohl zprostředkovat výpis přímo z oficiálních stránek: „FF = Největší setkání příznivců bohatých světů fantazie - fantastiky literární, filmové i herní, zaměřené na science-fiction a budoucnost, kosmonautiku a moderní technologie, fantasy a horor, mytologii a záhady, vojenství a historii.“ Ani tento výpis ale celkovou atmosféru nevystihuje. Chybí zde například fantastika divadelní, která se na festivalu objevuje v podobě Járy Cimrmana už několikátým rokem. Nejlepší, i když zdlouhavá volba je projít si celý .

Na festivalu se samozřejmě objeví i pár lidí přímo z DA. Kupříkladu já s Nehvi. Pokud by vás podobná akce zajímala a váháte jen proto, že nemáte s kým jet, přihlašte se do našeho DarkAge výsadku v sekci Ostatní -> Srazy přímo na webu. Vezmeme si vaši samotu na starost :)

Ostracon (19.-21.6. Ostrava)

Ostrava po roce opět ožívá. Hlavním lákadlem Ostraconu je jako obvykle turnaj v Dračím doupěti. Předem připraveným příběhem mohou projít všechny přihlášené skupinky. Ti nejlepší „munchkini“ budou samozřejmě po právu oceněni. Ať se nám to líbí, nebo ne, oneshotové RPG turnaje, hrané s několika vypravěči, zůstanou vždy záležitostí nadupaných partiček bez špetky charakteru. Bylo by hustý mít doma diplom za nejlepší RP, ale nejde to.

Na ostraconu se samozřejmě objeví i další zábava. Turnaje, soutěže, přednášky, čajovna… Prostě con, jak jsme zvyklí.

Angeluss